

Publicerad 2006-11-28 16:17 av Magica

Om att inse

Svalan

Jag har alltid valt att gå min egen väg, på både gott och ont. Som ett ensamt löv i vinden har jag flytt när någon kommit mig för nära.

Vi träffades på en bar. Han stod och hängde vid bardisken med en öl. Jag gick dit och satte mig bredvid honom. Han vände sig om och våra blickar möttes. Klick. Så kom den allt för vanliga repliken:

- Går du ofta hit? Frågade han.
- Det händer väl. Det ger en skön avkoppling efter veckan som varit.
- Vad gör du för nåt annars?
- Jag går sista året på gymnasiet, det är rätt mycket nu. Självt då vad gör du?
- Jag jobbar på min fars företag...

Vi fortsatte prata, timmarna rann iväg.

Solen skiner och vågorna sköljer mjukt in över sanden. En ensam svala smeker över vågorna; snuddar magen mot vattnet och försvinner bort i horisonten. Din hand klibbar mot min när vi går längs stranden. Jag önskar att du redan i början hade visat vad du tyckte om mig. Men det är klart, du visste inte vem jag var då. Du ville förändra mig, få mig att känna mig trygg. Välkomnade mig in i din familj, men visade upp din bild av mig. Jag kommer alltid att vara den jag är, men du ville inte förstå det. Ändå ville du hålla mig kvar.

I din värld är allt så rent och jag passar inte in. Det känns som om någon håller en snara runt min hals och drar åt öglan en liten bit för var dag. Jag minns när jag var liten och lekte med min allra bästa kompis. Det var vid stranden i närheten av området vi bodde i. Där sprang vi och tog för oss av allt vackert, medan våra mammor satt och fikade på en filt en liten bit bort. Det var under den period i livet då det räckte med att bara finnas till.

Jag ser på ditt bruna hår och dina mörka ögon. Du ser tillbaka på mig, stannar upp och trycker mig hårt intill dig. Du pressar dina läppar mot mina och jag försöker göra som hos tandläkaren – tänka på något annat. Luften känns kvav. Molnen tättnar. Jag blickar ut över havet och saknar friheten från barndomen. Vi går vidare längs stranden, viker in på stigen som leder genom en liten skog.

Det börjar bli mörkt, men jag kan ännu skymta havet. Doften av tång följer med oss. Du lägger dina armar om mina axlar. Varsamt håller du om mig medan vi fortsätter vår promenad i det sena kvällsljuset. Vi pratar om våra framtidsdrömmar och jag känner hur allting upprepar sig. Minns min första kärlek; jag var femton år och det fanns ingen som kunde vara så kär som jag var. Hans armar omkring mig då vi vandrade längs stranden och pratade om hur allt skulle bli. Precis som du och jag, nu.

Jag väcks ur mina tankar när du snubblar över en sten. Du blir liggande på marken och jag ser hur mossan färgas röd. Ditt blod får mig att må illa.

- Hjälp mig upp! säger du anklagande.

Jag står som i dvala. Stormen som blåser upp får mitt långa hår att fladdra i vinden. Regnet blöter sanden, piskar hårt mot min kropp. Bilderna snurrar framför mig, förtydligar minnena och bitarna faller på plats.

- Ditt blod har inte samma röda färg som mitt.
- Vad menar du? Utbrister du och reser dig upp.
- Förlåt, jag vill inte såra, men det finns inget mer att säga.

Du kramar om mig och säger att du älskar mig. Men för mig är det bara tomma ord.

Jag väljer än en gång att gå min egen väg.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Magica med Poeter.se id #12431 innehar upphovsrätten